

Verslag Grootmoederbijeenkomst, Groesbeek, De Poort, 23 – 25 september 2011.

Deze 4^e bijeenkomst met Sharon verliep anders dan andere jaren. In de eerste plaats was het niet alleen een Nederlandse aangelegenheid maar ook een internationaal gebeuren. Er waren deelnemers uit België, Luxemburg, Zweden, Noorwegen, Finland, Engeland, Ierland, Duitsland en zelfs Amerika. Een kleurrijk gezelschap en het voelde voor mij fijn om grootmoeders van ver weg te mogen ontmoeten, zoals de Ierse Francesca die ik eerder in Cork zag en Helena uit België. Terwijl Sharon nog wel het leeuwendeel had in de organisatie, mochten wij nu ook onderdelen leiden, zoals het presenteren van de werkgroepen door Catharina, het leiden van meditaties door Jenneken, Ireen en Marcel, het Yin-Yang lichaamswerk door Sandra, de Grootmoeders Zegeningen ceremonie door mij en last but not least de naar meer smakende vertaling door Babs.

Een week geleden baadden wij ons in de helende en humorvolle Grootmoederenergie. Het weekend voelde aan als een aaneenschakeling van dierbare momenten, steeds weer verrassend. Liefdevolle woorden van Sharon, pijnlijke leerprocessen, humor en vrolijkheid, maar vooral een ontdekking van onszelf. Het ging allemaal over onszelf, over jou, over mij; over onze persoonlijke groei. Over het ondervinden dat wij hebben gekozen om een mens/grootmoeder/vader te zijn in deze tijd. Willen ervaren om de Grootmoeders één met ons te laten zijn. Soms hunkerend naar de volgende zin, het volgende woord, dat wij zo graag wilden horen.

De meditatie met de Cirkel van Stenen liet ons vrijdagavond meteen bij onszelf naar binnen gaan: “Welke vraag voor het hoogste Goed heb je voor dit weekend meegebracht?” Stelde Sharon. “Waar wil je een antwoord op krijgen deze dagen?” We maakten de meditatieve reis naar de Cirkel van Grootmoeders, gingen hun cirkel van stenen binnen, begroetten ze en verbonden ons met onze intentievraag en deelden deze met de Grootmoeders. Sharon begeleidde ons met de drum. We werden diep in onszelf gebracht. Zelf vroeg ik om meer aanwezig te mogen zijn in het moment zelf, diep het moment te mogen beleven, in overgave, en me geen zorgen te maken voor verder in de tijd. Steeds weer het Nu te mogen beleven. Toen het tromgeroffel langzamer werd keerden we terug naar de zaal. Ik had ontspanning en sloomheid gevoeld en was vast besloten om te letten op de tekens, die mij met het Nu zouden verbinden.

Na deze oefening verzamelden wij ons in kleine groepjes om onze opgedane ervaringen te delen. Dit zouden we steeds doen. Gevoelens in ons wakker gemaakt door oefeningen of meditaties, konden in de vertrouwdheid van de kleine groep uitgesproken worden. Aandachtig en invoelend werd er naar elkaar geluisterd, alsook vertrouwen en acceptatie van wat was, geschonken, dit met de prachtige gevederde talking stick in de hand.

De zaterdag werd voor een groot deel geschonken aan de verbinding met de Voorouders. De zwaarte van hun levens hebben hun stempel gedrukt op ons, op de tijdslijn. Veel verdriet, onderdrukking, en woede is blijven hangen. Aan ons de uitdaging om in meditatie heling vanuit ons hart te zenden naar het hoger zelf van onze voorouders, zodat pijnen, schuldgevoelens en wonden, getransformeerd konden worden. We vroegen om een diepe vergeving en wederzijdse bevrijding van al het aangedane leed. Ook naar de toekomst toe, naar onze kinderen en kleinkinderen. En dit gigantische healing-werk wordt in ons DNA positief verwelkomd.

We zongen ook veel, zittend en staand. Met heel veel enthousiasme! Soms maakte het niet uit of je het tweede of het vierde couplet zong, bij het refrein vond je elkaar weer en was er weer eenheid. En ik voelde een soort feestvreugde, ontspanning en gelach.

De bekrachtiging met zoveel mensen, 180, was ook een waar feest. Eerst sprak Sharon de bekrachtigingswoorden uit, later hoorden wij de mooi verwoorde affirmaties in het Engels door onze grootmoeders uit andere landen. Intens waren de momenten waarop wij de "empowerment" ontvingen, ook ontroerend. Het "Oh how I love you" herhaalden we heel vaak, we konden er niet genoeg van krijgen. Emotioneel was het zeker, hier en daar een traan, we verlangden naar de bezegeling van onze oergevoelens met de Grote Moeder en de Divine.

Even vertellen over de inwendige mens. Wat was het eten heerlijk, wat een smakelijk geëtaleerd buffet, wat een menselijke bediening en wat was De Poort een zonovergoten en vredig oord. We hadden echt ook een beetje vakantie.

Niet alles kan ik beschrijven. Er was zoveel te doen. .

's Avonds kwamen wij weer in de grote zaal bijeen. Een Belgische grootmoeder, Miriam, wilde iets met ons delen. Zij had zojuist, bij een Mariakapelletje, indringende beelden gekregen. Ze bestonden hieruit: Ze nam vrouwen waar die een virtueel 'borst-buikharnas' droegen, een beschermingsplaat om beschadigingen die ze opgelopen hadden niet te hoeven voelen en om zich af te sluiten (ze schetste een naar beeld van rupsen en ongedierte), daarna kreeg zij de metamorfose te zien: vlinders kwamen uit de buikholte van de vrouwen te voorschijn en vlogen weg in alle vrijheid. Vrouwen verlangden naar deze staat van zijn, wilden ook bloeien en in blijheid leven. Maar, als zij in deze stemming verkeerden werd dit vaak door mannen averechts geïnterpreteerd (als seksuele uitdaging gezien). Zij waren dan nog niet vrij ... De belangrijkheid van de boodschap van de Grootmoeders om onze vrouwelijke waardigheid te leven, onze beauty/power te mogen tonen voelde voor mij als terugpakken van ons geboorterecht.

Deze ontboezeming kreeg nog een extra dimensie door de inleiding op de meditatie van het Vat, waarin een beeldende tekening en komische bijbehorende beweging van Jenneken het voorgaande onder luid gelach en gejoel verduidelijkte. De meditatie van het Vat leerde ons met mededogen en vergeving naar situaties en omstandigheden te kijken.

Hierna werd de zaal "ontruimd". Stoelen aan de kant voor de Grootmoeders Zegen ceremonie. Er werden 7 menselijke poorten gevormd. Iedereen kreeg een andere Grootmoederzegening/ blessing op papier uitgereikt. Eén persoon liep geblinddoekt door deze poort, van links naar rechts en kreeg deze zegeningen ingefluisterd. Aan het eind van de poort had je 30 zegeningen meegekregen. Als laatste liep ik door de Engelse poort en was al meteen zeer aangeraakt door het liefdevol uitspreken van mijn naam in het Engels. Het klonk zo hartverwarmend. De blessings zelf moedigden mij aan om meer en meer te leven met mijn vrouwelijke Yin-krachten.

Wat ik als laatste nog wil delen is de hartverwarmende ontmoeting tussen de mannen onderling en ons. Zij hebben ons een groots gebaar geschonken: het heel integer uitspreken van hun verlangen naar de Yin/ Yang balans in hun leven. Later lees je hier meer over op de website, zie Grootvaders..

Henny Voskuil